

Jan 11,1-13: Byl nemocen jeden člověk, Lazar z Betanie, z vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána vzácným olejem a nohy mu otřela svými vlasy; a její bratr Lazar byl nemocen. Sestry mu vzkázaly: „Pane, ten, kterého máš rád, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby Syn Boží byl skrze ni oslaven.“ Ježíš Martu, její sestru i Lazara miloval. Když uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na tom místě, kde byl. Teprve potom řekl svým učedníkům: „Pojďme opět do Judska!“ Učedníci mu řekli: „Mistře, není to dávno, co tě chtěli Židé kamenovat, a zase tam chceš jít?“ Ježíš odpověděl: „Což nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, neboť vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtá, poněvadž v něm není světla.“ To pověděl a dodal: „Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit.“ Učedníci mu řekli: „Pane, spí-li, uzdraví se.“ Ježíš mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o pouhém spánku.

Jan 11,14-32: Tehdy jim Ježíš řekl přímo: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Pojďme k němu!“ Tomáš, jinak Didymos, řekl ostatním učedníkům: „Pojďme i my, ať zemřeme spolu s ním!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě. Betanie byla blízko Jeruzaléma, necelou hodinu cesty, a mnozí z Židů přišli k Martě a Marii, aby je potěšili v zármutku nad jejich bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel. Ale i tak vím, že začkoli požádáš Boha, Bůh ti dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Řekla mu: „Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ S těmi slovy odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Je tu Mistr a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kde se s ním Marta setkala. Když viděli Židé, kteří byli s Marií v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; domnívali se, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie přišla tam, kde byl Ježíš, a spatřila ho, padla mu k nohám a řekla: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.“

Jan 11,33-45: Když Ježíš viděl, jak pláče a jak pláčou i Židé, kteří přišli s ní, v Duchu se rozhorlil a vzrušen řekl: „Kam jste ho položili?“ Řekli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíšovi vstoupily do očí slzy. Židé říkali: „Hle, jak jej miloval!“ Někteří z nich však řekli: „Když otevřel oči slepému, nemohl způsobit, aby tento člověk neumřel?“ Ježíš, znovu rozhorlen, přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Zvedněte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu řekla: „Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?“ Zvedli tedy kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, zes

mě vyslyšel. Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Když to řekl, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Zemřelý vyšel, měl plátnem svázané ruce i nohy a tvář zahalenu šátkem. Ježíš jim řekl: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnozí z Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš učinil, uvěřili v něho.

Téma: Duchovní život vylepšuje připravenost odpouštět

Ježíš nedělal svá znamení, své zázraky proto, abychom nad nimi žasli, aby nás omráčil svými nadpřirozenými schopnostmi. Dělal (a dělá) je proto, abychom mu věřili (a uvěřili), že je Boží Syn, že je Mesiáš, a proto ho chceme poslouchat a následovat. Přesně to, co vyznala Marta v dnešním čtení, ale už o něco později si nedovedla srovnat své vyznání s tím, co Ježíš hodlal u hrobu učinit. Upozorňovala na lidskou biologickou omezenost (můj bratr je už čtyři dny mrtvý). Jak jsme jí podobní v tom, že naše víra pokulhává po té, kterou vyslovujeme.

Ježíš touží, abychom věřili jeho slovům, která jsou "duch a život". Protože víra v Ježíšovo slovo nás vede k životu, a to jak k plnému, smysluplnému životu tady na zemi, tak k věčnému životu v Bohu.

Slyšela jsem párkrát od lidí průpovídku, že tělo musí jít do hrobu zhuntované. Je to používaná omluva pro ty, kdo své tělo vědomě ba někdy nezodpovědně ničí, i když by o něj mohli (a mají) pečovat. Je ovšem důležitější neničit nejen tělo ale neničit ani ducha. Špatná péče o oboje komplikuje život. Soustředme se dnes na duchovní život, který hříchem – špatným jednáním i myšlenkami, které jsou v rozporu s Boží vůlí a příkázáními, v nás rozšiřují prostor pro duchovní živoření a smrt. Fyzický život pomáhá vylepšovat medicína, duchovní život připravenost odpouštět.

Odpuštění vytváří prostor pro dobrý duchovní život. Modlíme se: Odpuť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Pokud jsme zažili skutečné, opravdové odpuštění hříchů, potom jsme zažili takové „osobní vzkříšení“. Odpuštění našich hříchů Pánem Bohem nám otevírá život bez omezení, život šťastný a dobrý, věčný život u Boha. Odpuštění hříchů je podmínkou a předpokladem vzkříšení. K němu pak se připojuje Boží milost, tam už člověk nezmůže nic, pouze prosí o ni a doufá v ní.

Má-li člověk za sebou skutečně hlubokou zkušenost (opravdový prožitek) odpuštění hříchu, pak prožil, jak mocný je Bůh. Ví, že to, co Bůh dává, převyšuje lidské představy. Pak už člověk s Ježíšem počítá. Přijímá ho jako osobního Spasitele, Božího Syna, Mesiáše (Spasitele lidí), který přichází ve svém Duchu do našich životů a přijde znovu na svět jako Král a všemi uznaný Vítěz nad smrtí a hrobem.